

до да са затварятъ на мене вратата на винопродавницата. Знѣжъ еще и туй че една достопочтенна персона каквато трѣба да е демонътъ, е невъзможно да са неблагодари отъ учтивы доказателства на гостоприимство. За сега ето ти, мила моя обѣдата.

— Какво познавашъ за сѣдбата?

— Адвокатытъ все говорѣтъ и речитъ имъ нематъ край, надѣж са че сѣдбата ще е свършена до другата зарань.

— Утрѣ? и увѣренъ ли си?

— Сичкытъ тѣй думать.

— А Юна?

— Тако ми Бакха! добръ е, защото толкози дѣятеленъ бѣше езыка и щого господарьтъ ми тропаше съ кракъ по земята и отъ гитѣвъ си хапаше устнытъ.

— Тя живѣе може бы до тѣзи стапчка?

— Не, тя живѣе на горнія катъ, но азъ не можъ повече да бар борж тука. Съ богомъ.

ГЛАВА 12.

Осата са оплита въ нишкытъ на паяка.

Втора ноцъ вече са прекъжаваше сѣдбата на Главка и приближаваше минутата, когато Сосій щѣше да са намѣри предъ лицега на страшныя *непознатъ*. Въ сѣщата тѣзи минута влѣзе едно друго същество презъ вратцата на градината, която Сосій бѣ оставилъ отворены. И на истина туй същество не бѣше нѣкой тиниствененъ духъ на земята или на въздуха, то бѣше костеливыйтъ и отвратителенъ образъ на Калана, жреца на Илду, който нито обръжъ вниманіе на смиренното предложеніе на малкото вошкы и вино, копъто благочестивыйтъ Сосій считаше достаточны за да привлече невидимыя непознатъ.

Ето приношеніе на бога на градината помисли каланъ въ себе-сп. Заклевамъ са въ коститъ на баща си! ако великолѣпното туй божество не може да има подбры приношенія нека престане да са нарича богъ; о, ако ний служителитъ на боговетъ не бѣхмы хитры и способны, тѣ быхъж умрѣлы отъ гладъ. Но сега Арбака имамъ на умъ, и стѣпвамъ по пѣсъкъ който прикрыва златны руды. Имамъ въ рѣцѣтъ си живота на египтянина, но да видимъ колъво той ще го оцѣни.